

На труні волошки.
Стягом вкрите віко,
Кача лине криком.
Відчаєм у тугу
Схилені хоругви.
Я мовчу, лиш небо
Гладить квітам стебла.

* * *

Я понесу в пелені ніжно небо
Туди, де зійшлися докупи шляхи.
Минаючи поле, минаючи греблю,
Там сурми сурмлять і ще кличуть в похід.
Там очі Мазепи бездонно-печальні,
Він мудрий, він знає, що буде біда.
Вже душі зрадливі конають на палях
І Ворсклоньки квилить кривава вода.
Там сльози вінчають мою Україну,
І круки на трупах, й болить під грудьми.
Поставлено вкотре її на коліна,
Хтось правду сказав: не зрікайся суми.
І долі своєї також не зрікайся,
Хоч тяжко плечам під вагою хреста.
Господь відкриває сади давні, райські,
Бо гетьман Мазепа молитву чита.

* * *

Ці дні, наче запах сосен,
Густі і в тривозі закличні.
А небо у пелені носить
Покраяну сонцем вічність.
Ти поруч, стоїш – ледь дишеш,
Бо крижень до качки озвався.
Слова ляжуть карбом віщі,
І лиш безтурботно карасик
Пірнає і знов пропливає,
Сріблясто виблискує спинка.